

ΛΑΙΚΑ ΜΕΤΩΠΑ ΕΝΙΑΙΑ ΜΕΤΩΠΑ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ 1980

Η ανρθότητα ή οχι τής πολιτικής του Λαικού Μετώπου (ΛΜ), είναι θέμα πού πρέπει νά προβληματίση κάθε Κύπριο αγωνιστή. Από αυτή τήν πολιτική τακτική εξαρτώνται σέ μεγάλο βαθμό οι νίκες ή οι ήττες του εργατικού κινήματος.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΑΙΚΟ ΜΕΤΩΠΙΟ

Όταν λέμε τακτική λαικού μετώπου εννοούμε τήν τακτική συνεργασίας τών εργατικών κομμάτων μέ τήν άρχουσα τάξη ή μέ τμήματα αυτής. Η τακτική αυτή εκδηλώνεται πολύμορφα. Π.Χ. κυβέρνηση εθνικής ενότητας μέ συμμετοχή δεξιών και αριστερών υπουργών, σύμπραξη αριστερών εργατικών κομμάτων μέ αστικά κόμματα για τίς βουλευτικές εκλογές, ή ακόμα διάλυση τών εργατικών κομμάτων και ένταξη τους στα κόμματα τών αστών (τό Αιγυπτιακό κομμουνιστικό κόμμα εντάχτηκε στό κόμμα του Σαντάνι, τό κομμουνιστικό κόμμα Κίνας εντάχτηκε τό 1924 στό αστικό κόμμα Κουομιτάγκ).

Επίσης η τακτική του ΛΜ προβάλλεται μέ διάφορα αιτιολογικά. Π.χ. επειδή ο αγώνας είναι αντιιμπεριαλιστικός και αντιφασιστικός και σ' αυτόν μπορούν νά αγωνιστούν πλατύτερα στρώματα του λαού τās οποίας ελέγχονται από αστικά κόμματα, ή ακόμη γιατί πρέπει πρώτα νά ολοκληρωθή η αστικοδημοκρατική επανάσταση και μετά νά σκεφτούμε για σοσιαλισμό.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Επειδή ο καλύτερος τρόπος να εξετάσουμε την ορθότητα αυτής της ταχτικής είναι η ιστορική πείρα, θα αναφερθούμε σε μερικά συγκεκριμένα παραδείγματα εμπρακτης εφαρμογής της ΑΜετωπικής ταχτικής.

Κίνα

Μέσα στα χρόνια 1925-27 το εργατικό κίνημα στην Κίνα βρισκόταν σε μεγάλη άνοδο.

Η ένωση της Κίνας, που τότε η κάθε επαρχία είχε δική της κυβέρνηση και στρατό, ήταν επιταχτική ανάγκη για την εμποροβιομηχανική αστική τάξη.

Η άνοδος του εργατικού κινήματος ήταν μια χρυσή ευκαιρία για την Κινέζικη αστική τάξη που θα μπορούσε να την χρησιμοποιήσει για να πετύχει τον στόχο της. Να ενώσει δηλαδή την Κίνα, ανοίγοντας έτσι καινούργιους ορίζοντες στην οικονομική της ανάπτυξη.

Το κομμουνιστικό κόμμα Κίνας αφού δέχτηκε, κάτω από την καθοδήγηση της 3ης Διεθνούς, την θεωρία των "4 τάξεων" (εργάτες, αγρότες, διανοούμενοι, αστοί) εντάχθηκε στο κόμμα των αστών που ονομαζόταν Κουομιτάγκ.

Μέσα στα πλαίσια της πολιτικής ενοποίησης της Κίνας, τον Ιούλιο του 1926 ο Τσάγκ-Κάι-Σέγκ που ήταν αρχηγός των στρατιωτικών δυνάμεων του Κουομιτάγκ, ξεκίνησε από τις νότιες εμπορικές περιοχές για να φτάσει στον βιομηχανικό βορρά.

Γενικά η πορεία του ήταν εύκολη γιατί το εργατικό κίνημα εκμηδένιζε τις αντίπαλες δυνάμεις προσφέροντας την νίκη στον Τσάγκ, πολλές φορές δίχως μάχη.

Ο Τσάγκ-Κάι-Σέγκ μόλις εγκαταστάθηκε στον βορρά, διέλυσε πολλά συδικάτα πνίγοντας στο αίμα τους κομμουνιστές και το μαζικό εργατικό κίνημα.

Ισπανία

Τήν ταχτική τού ΛΜ παρά τά τραγικά αποτελέσματα στήν Κίνα, τήν είδαμε καί στήν Ιαπανία μετά από δέκα χρόνια.

Τό 1936 κρινόταν τό μέλλον τής Ισπανίας. Ο καπιταλισμός ήταν πνιγμένος στά αξεπέραστα προβλήματα του. Οι αγορές ήταν ήδη κατειλημένες από τίς Ιμπεριαλιστικές χώρες. Η ανάπτυξη τής αγροτικής παραγωγής πού βρισκόταν σέ κακά χάλια εξαρτιόταν από τό άν θα μοιραστή η γή στους αγρότες, κάτι πού δέν ήταν διατεθημένοι οι τσιφλικάδες νά κάνουν.

Τό εργατικό κίνημα βρισκόταν σέ συνεχή καί ραγδαία ανάπτυξη.

Η αστική δημοκρατία δέν μπορούσε νά εξυπηρετεί για πολλή καιρό ακόμη τά συμφέροντα τίς άρχουσας τάξης. Δύο λύσεις υπήρχαν εκ διαμέτρου αντίθετες. Φασισμός ή Σοσιαλιστική επανάσταση.

Στίς 16 τού Φλεβάρη 1936 μέ τήν πτώση τής κυβέρνησης Λερού-Χίλ Ρόμπελς τήν κυβέρνηση ανέλαβε τό ΛΜ. Αυτό αποτελείτο από τό ΚΚΙ, τό Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ) καί άλλα αστικά κόμματα όπως η δημοκρατική αριστερά, η δημοκρατική ένωση, η Καταλωνική αριστερά καί οι Βάσκοι εθνικιστές. Τό ψηφοδέλτιο τού ΛΜ υποστήριξαν σιωπιλά καί οι αναρχικοί.

Η κυβέρνηση αυτή επέτρεφε στους τσιφλικάδες νά κτυπήσουν ένοπλα τίς οργανώσεις τών εργατών γής, αντιτάχθηκε σέ εργατικές απεργίες καί λογόκρινε εργατικές εφημερίδες.

Τό πιο σημαντικό όμως χαρακτηριστικό τής αντεργατικής πολιτικής της ήταν η στάση της όταν εκδηλώθηκε τό πραξικόπημα τού Φράνκο

Ο Φράνκο στις 17 Ιουλίου του 1936 καταλαμβάνοντας το Μαρόκο κλούσε τις Ισπανικές Φρουρές να στασιάσουν. Τήν ίδια μέρα καταλήφθηκαν άλλες τρεις πόλεις.

Η κυβέρνηση κατά τήν διάρκεια τής ημέρας εκείνης δέν έκανε τίποτα άλλο από καθυσιχαστικές δαβαιβεώσεις ότι δέν συμβαίνει τίποτε. Αξίζει νά ειπωθή ότι αρνήθηκε νά οπλίση τούς εργάτες παρά τήν επιμονή καί τά παρακάλια τών συνδικαλιστικών ηγετών.

Στις 18 του Ιούλη το ΚΚΙ καί το ΣΚ σέ κοινή διακήρυξη τους διαβεβαιώνουν τήν κυβέρνηση ΑΜ ότι τήν εμπιστεύονται καί πειθαρχούν σ' αυτήν:

"...Η δημοκρατία έχει τήν επίσημη υπόσχεση του Λαϊκού μετώπου πού συγκεντρώνει κάτω από τήν πειθαρχία τους ολάκερο το Ισπανικό προλεταριάτο, ότι είναι αποφασισμένο καί χωρίς πάθος νά επέμβει στον αγώνα μόλις η επέμβαση αυτή του ζητηθεί..... Η κυβέρνηση διατάζει καί το Λαϊκό μέτωπο πειθαρχεί."

Η κυβέρνηση είχε νά διαλέξει μεταξύ καπιταλισμού χωρίς όμως δημοκρατία ή σοσιαλισμού. Τα συμφέροντα τής "φιλελεύθερης" μπουρζουαζίας πού ουσιαστικά ηγόταν του ΑΜ ήταν σαφή. Εξίσου σαφής ήταν καί η απόφαση της. Διάλεξε καπιταλισμό.

Η εργατική τάξη βέβαια δέν περίμενε το ΑΜ για νά αντισταθή. Η πραγματικά αξιοθαύμαστη καί ηρωική της αντίσταση δυστυχώς δέν κατάφερε νά εμποδίσει τις δυνάμεις του Φράνκο. Οπως είναι γνωστό η δικτατορία κυβέρνησε τήν Ισπανία για 40 χρόνια.

Άλλες Χώρες

Λαικομετωπικές κυβερνήσεις δημιουργήθηκαν στην Γερμανία το 1918 καί 1923. Καί οι δύο Γερμανικές επαναστάσεις ηττήθηκαν. ΑΜετωπική κυβέρνηση επίσης

εκτέλεσε δύο μεγάλους θεωρητικούς και αγωνιστές της Γερμανίας την Ρόζα Λουξεμπουργκ και τον Καρλ Λιμπνεχτ.

Κυβέρνηση ΔΜ ήταν και αυτή του Αλιέντε στην Χιλή. Τα αποτελέσματα είναι πολύ γνωστά. Το εργατικό κίνημα καταπνίγηκε. 50 χιλιάδες οι νεκροί εργάτες και αγρότες, χιλιάδες αυτοί που κρατούνται ακόμα στα μπουντρούμια του δικτάτορα Πινοσέτ.

Στην Ελλάδα η κεντρική επιτροπή του ΚΚΕ με απόφαση της το 1934 υιοθετεί την πολιτική ΔΜ. Η συμμαχία του το 1935 με το Φιλελεύθερο κόμμα, βοήθησε τους Βενιζελικούς να ξεγελάσουν τις αντιμοναρχικές μάζες και να παλινορθώσουν τον έκπτωτο βασιλιά. Το ΔΜ σε συμμαχία με τους Βενιζελικούς αναχαίτησε το πανελλήνιο απεργιακό κίνημα και τις μεγάλες κινητοποιήσεις στην Θεσσαλονίκη τον Μάη του 1936, προσφέροντας μιάν εύκολη νίκη στην δικτατορία του Μεταξά.

Η κυβέρνηση Κερένσκυ το 1917 στην Ρωσία είναι και αυτή ένα κλασσικό παράδειγμα ΔΜ. Τον Ιούλιο του 1917 αυτή η κυβέρνηση κτύπησε τους εργάτες και καταδίωξε τους ηγέτες του.

Η επιτυχία της Οκτωβριανής επανάστασης οφείλεται στην ανεξάρτητη πολιτική των Μπολσεβίκων απέναντι στην κυβέρνηση ΔΜ.

Κύπρος

Η τακτική των Κυπριακών κομμάτων της Αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) δέν ξεφεύγει από τα πλαίσια της Λαϊκομετωπικής πολιτικής. Ο Νέος Δημοκράτης, θεωρητικό έντυπο του ΑΚΕΛ, στο τεύχος 45 σελ. 14 γράφει:

"...Επίκεντρο της πολιτικής του ΑΚΕΛ στα 35 χρόνια της ύπαρξης του ήταν η ενότητα όλων των πατριωτικών δυνάμεων του τόπου, ανεξάρτητα από εθνικότητα,

κοινωνική θέση και πολιτική παράταξη. (υπογρ.δικές μου).

Αλλά και όταν ακόμα το ΑΚΕΛ ξεπέρασε τα 35 του χρόνια δεν άλλαξε το επίκεντρο της πολιτικής του. Η πολιτική αυτή, όπως και στο εξωτερικό, αποδείχτηκε λανθασμένη και στην Κύπρο.

Η υποστήριξη του ΑΚΕΛ στο Μακαριακό κράτος και την αστική τάξη, που δε αντιστοιχούσε ούτε καν με τακτική ΔΜ αλλά με τακτική πλήρους υποταγής σ' αυτή, δεν ήταν αρκετή για να αναγκάσει το πραξικόπημα του 1974.

Ο Μακάριος βέβαια αντιστάθηκε στο πραξικόπημα με μερικές δυνάμεις. Ο μοναδικός όμως τρόπος που θα μπορούσε να εμποδίσει το πραξικόπημα ήταν η οργάνωση της εργατικής τάξης και του λαού σε μια ένοπλη και λαϊκή πολιτοφυλακή. Πολιτοφυλακή ελεγχόμενη από τον ίδιο τον λαό.

Κάτι τέτοιο όμως δεν θα ήθελε ο Μακάριος γιατί μια οπλισμένη εργατική τάξη, συνεπαρμένη από την νίκη της ενάντια στον φασισμό, θα μπορούσε να αμφισβητήσει την ίδια την κυριαρχία του κεφαλαίου. Ήταν πολύ λογικό λοιπόν το Μακαριακό καθεστώς να αποφύγει να οπλίσει την εργατική τάξη και τον λαό.

Το ΑΚΕΛ όμως, σαν κομμουνιστικό κόμμα, που κανονικά όχι μόνο δεν πρέπει να φοβάται την αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος αλλά να επιδιώκει την κατάρρευση του, έπρεπε να οργανώσει ένοπλα την εργατική τάξη και τον λαό. Ακόμα και αν κάτι τέτοιο θα σήμαινε διαχωρισμό με τον Μακάριο.

Η πολιτική της ΕΔΕΚ δεν διέφερε και πολύ απ' αυτήν του ΑΚΕΛ. Η διαφορά είναι ότι η ίδια πήρε στα χέρια της μερικά όπλα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει και πολλά πράγματα. Είναι σαν να ενισχύεις τις κρατικές δυνάμεις με 100-150 ανθρώπους δόχως μισθό.

Λαικομετωπική ήταν και η συνεργασία των αριστερών κομμάτων (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) με το ΔΗΚΟ. Τα αποτελέσματα της είναι από την μιά επικίνδυνη άνοδος του κόμματος της άκρας δεξιάς ΔΗΣΥ και από την άλλη η αντεργατική πολιτική της κυβερνήσεως Κυπριανού.

Συμπέρασμα

Η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου, όπως αποδεικνύουν τα τραγικά γεγονότα της παγκόσμιας εμπειρίας, είναι πολιτική ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ για την εργατική τάξη.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΜ

Οι ρίζες της τακτικής αυτής είναι πολύ βαθιές. Εισηγητής της ήταν ο Στάλιν στο 7ο συνέδριο της τρίτης Διεθνούς που έγινε το 35. Η τακτική αυτή είναι η λογική προέκταση της "θεωρίας των σταδίων" που ήταν και αυτή επινόηση του Στάλιν.

Με βάση την θεωρία αυτή ο αντιφασιστικός και ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας ξεχωρίζουν από τον αγώνα για τον Σοσιαλισμό. Ακόμα ο αγώνας για τον Σοσιαλισμό δεν μπορεί να αρχίσει παρά όταν ολοκληρωθεί η αστικοδημοκρατική επανάσταση. Ο Λένιν στο βιβλίο του " Η σημασία της Οκτωβριανής επανάστασης" δείχνει με εξαιρετική σαφήνεια τον διαρκεί και όχι τον σταδιακό χαρακτήρα της διαδικασίας για την προλεταριακή επανάσταση.

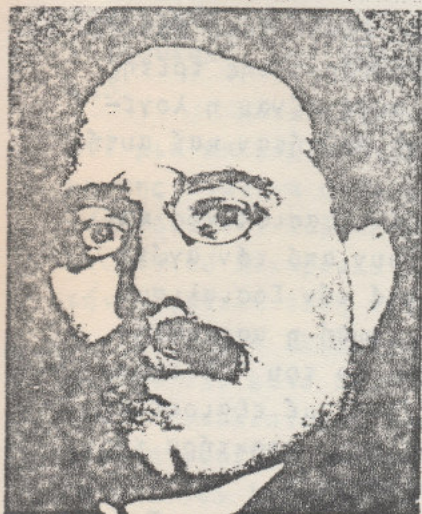
" Οι Καούτσκι, Χιλφερντινκ, Μάρτφ, Τσέρνωφ, Τουράτι και οι λοιποί ήρωες του Δυόμιση Μαρξισμού δεν μπορούν να αντιληφθούν αυτή την αμοιβαία συσχέτιση μεταξύ μεταξύ της αστικοδημοκρατικής επανάστασης και της προλεταριακής. Η πρώτη εξακολουθεί μέσα στην δεύτερη. Η δεύτερη λύνει στο διάβα της τα προβλήματα της πρώτης."

Ακόμα στο βιβλίο του " Εργάτες ενάντια στην μονολιθικότητα" λέει: " Οι εργάτες πρέπει να ανοίξουν

ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ

ΛΗΜΠΚΝΕΧΤ

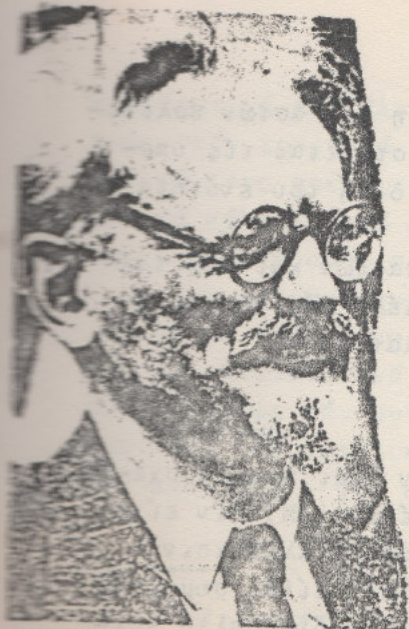

ΣΤΑΛΙΝ

Ο Στάλιν ήταν ο κύριος εμπνευστής της "θεωρίας των σταδίων" και της Δαικομετωπικής ταχτικής.

Οι Λούξεμπουργκ και Λήμπκνεχτ υπήρξαν οι μεγαλύτεροι θεωρητικοί και αγωνιστές του Γερμανικού προλεταριάτου.

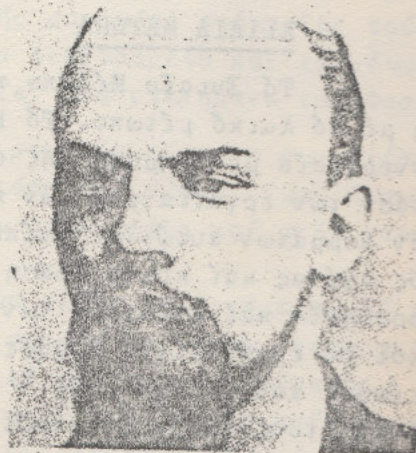
Εχτελέστηκαν από Δαικομετωπική κυβέρνηση της Γερμανίας.

Λεόν Τρότσκι

Ν. Πουλιόπουλος —

ΛΕΝΙΝ

Η ανεξάρτητη πολιτική των Μπολσεβίκων απέναντι στην κυβέρνηση Κερένσκι και το κάλεσμα τους για κυβέρνηση Σοσιαλεπαναστατών και Μενσεβίκων, ήταν ο κύριος λόγος που οδήγησε την επανάσταση στην νίκη.

Ο Τρότσκι και ο Έλληνας Πουλιόπουλος πάλαψαν μέσες τους τις δυνάμεις για ταχτική Εννιαίου Μετώπου.

τά μάτια του λαού μπροστά στην απάτη των αστών πολιτικώντιδων. Νά τόν μάθουν νά μὴν εμπιστεύεται τίς υποσχέσεις τους καί νά βασίζεται στην δική του ενότιητα καί στά δικά του μόνον όπλα."

Δυστυχώς τήν θεωρία των σταδίων καί τήν τακτική του ΔΜ ασπάζτηκαν τά κόμματα μέλη τής 3ης Διεθνους καθώς καί τά σοσιαλιστικά κόμματα.

ΕΝΙΑΙΑ ΜΕΤΩΠΑ

Τό Ενιαίο Μέτωπο πάλης δέν έχει καμμιά σχέση μέ τό λαικό μέτωπο. Τό Ενιαίο Μέτωπο (ΕΜ) δέν είναι συνεργασία μέ τμήματα τής αστικής τάξης, αλλά κοινή δράση των εργατιαγροτικών κομμάτων. Δέν είναι συμφωνία των κομμάτων αυτών σέ επίπεδο ηγεσίας μόνο, αλλά κοινός αγώνας καί κοινή δράση τής βάσης των κομμάτων για προστασία καί επέκταση των εργατικών κατακτήσεων. Όλοι οι εργάτες για παράδειγμα, είναι εναντίον τής μείωσης του μισθού τους ή τής αύξησης του ωραρίου εργασίας τους. Όλοι οι αγρότες υποστηρίζουν τό μοίρασμα τής γής.

Τό κάλεσμα ενός επαναστατικού κόμματος ή οργάνωσης για ενότιητα μέ άλλα εργατικά κόμματα πάνω σ' αυτή τήν βάση δέν μπορεί παρά νά έχει θετική επίδραση στις εργατικές μάζες πού υποστηρίζουν τά ρεφορμιστικά κόμματα.

Τό κάλεσμα για ΕΜ έχει πραγματικά τεράστια διαπαιδαγωγική σημασία. Γιατί αποφεύγοντας το, οι ηγεσίες των ρεφορμιστικών κομμάτων ξεσκεπάζωνται ανεπανόρθωτα απέναντι στους εργάτες πού πειθαρχούν σ' αυτές.

Οι Μπολσεβίκοι τό 1917 καλώντας τά άλλα αριστερά κόμματα σέ συνεργασία στά πλαίσια ενός ΕΜ, κατάφεραν νά ξεσκεπάσουν τίς ηγεσίες των ρεφορμιστικών

κομμάτων με αποτέλεσμα τήν ραγδαία αύξηση τών δυνάμεων τους στόν εργατικό καί αγριτικό χώρο. Η ανεξάρτητη πολιτική τους απέναντι στην προσωρινή κυβέρνηση Κερένσκι καί τό κάλεσμα για ΕΜ βρήκε τήν ολοκληρωτική ιστορική της δικαίωση στην σοσιαλιστική επανάσταση τού Οκτώβρη.

Αντίθετα μέ αυτή τήν σοφή πολιτική, τό ΚΚ Γερμανίας τό 1930 κατηγορόντας τό Σοσιαδημοκρατικό κόμμα σάν Σοσιαφασιστικό καί αρνούμενο κάθε συνεργασία μαζί του επέτρεψε τήν συνέχιση τής ραγδαίας ανάπτυξης τού Φασισμού. Τό εργατικό κίνημα διασπασμένο καί επομένως αδύνατο υπήρξε μιά εύκολη λεία στό εγκλήματα τού Φασισμού.

Όσο λανθασμένη καί μοιραία είναι η συμμαχία μέ τήν δεξιά καί τούς αστούς, τόσο πιό σωστή είναι ή συμμαχία τών εργατικών κομμάτων στην πράξη καί στόν καθημερινό αγώνα.

Όσο πιό συγκεκριμένα είναι τά αιτήματα καί ή βάση τής συνεργασίας τών αριστερών κομμάτων, τόσο πιό μεγάλες είναι καί οι νίκες τού εργατικού κινήματος.

Όσο πιό συγκεκριμένη είναι η συνεργασία αυτή τόσο πιό πολύ ξεγυμνώνονται οι ρεφορμιστές καί οι αρνητές τού Σοσιαλισμού.

Η Ενναιομετωπική πολιτική βρήκε τήν θεωρητική της έκφραση στό τρίτο συνέδριο τής τρίτης Διεθνούς από τόν ίδιο τόν Λένιν.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Η Ε/Κ άρχουσα τάξη δεμένη στό άρμα τού Ιμπεριαλισμού είναι ανίκανη νά παλαίψει ενάντια σ' αυτόν.

Τό ΑΚΕΛ καί η ΕΔΕΚ ακολουθήσαν μιά λαικομετωπική πολιτική. Καί όπως δείχνουν τά γεγονότα δέν λογαριάζουν νά τήν αλλάξουν.

Τό ΑΚΕΑ παρόλο πού διαχώρησε τήν θέση τού από τήν κυβέρνηση Κυπριανού, γυρεύει κάποιον άλλον πατριώτη δεξιό γιά νά υποστηρίξει.

Ενώ η ΕΔΕΚ παρόλο πού καταψήφισε τόν προϋπολογισμό γιά τό 1981, δέν φένεται νά αποσύρει τήν υποστήριξη της συνολικά από τόν Κυπριανού. γιαντί συμφωνεί μαζί του στό "Εθνικό Ζήτημα".

Ποιά εμπιστοσύνη μπορεί νά έχει η Τ/Κ εργατική τάξη σέ κόμματα πού συμφωνούν στό εθνικό ζήτημα μέ αστούς πολιτικάντηδες; Ασφαλώς καμμιά, ιδιαίτερα στή στήν Κύπρο πού στήν περίοδο της ψευτοδημοκρατίας 1960-1974, οι Τ/Κ θεωρούνταν πολίτες δευτέρας κατηγορίας και δεινοπάθησαν από τήν Ε/Κ αστική τάξη.

Η ενότητα Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων, όμως, δέν κτίζεται πάνω στά ωραία λόγια και στις φιλιφρονήσεις. Κτίζεται πάνω στήν βάση των σωστών αιτημάτων πού ενώνουν τούς εργαζομένους.

Ο αγώνας γιά απαλλαγή από τίς ξένες βάσεις, τόν Τουρκικό στρατό, τούς Έλληνες αξιωματικούς και τόν Ελληνικό στρατό, καθώς επίσης και κοινωνικά αιτήματα είναι ο δρόμος γιά ενότητα Ελλήνων και Τούρκων τής Κύπρου στήν πράξη.

Αυτός ο αγώνας δέν είναι ξέχωρος από τόν αγώνα γιά Σοσιαλισμό. Χρησιμοποιώντας τήν έκφραση τού Λένιν: "Ο πρώτος εξακλουθεί μέσα στόν δεύτερο, ο δεύτερος στό διάβα του ολοκληρώνει τόν πρώτο."

Παρόλο όμως πού τά Ε/Κ αριστερά κόμματα ακολουθήσαν και ακολουθούν λανθασμένη πολιτική, η εργατική τάξη και ο λαός πιστεύουν σ'αυτά. Γι'αυτό ακριβώς τόν λόγο, κάτω από τήν ηγεσία της εργατικής τάξης ο λαός πρέπει νά παλαίψει γιά Κυβέρνηση Αριστεράς.

Τό ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ συμφωνούν πάνω σέ μιά σειρά ζητήματα. Συμφωνούν στό διώξιμο τών βάσεων και τών ξένων στρατών, συμφωνούν σέ μιά "δικαιότερη" κατανομή του Εθνικού Εισοδήματος, συμφωνούν γιά τήν κρατικοποίηση τών πετρελαιοειδών και άλλων μονοπωλίων, συμφωνούν γιά τήν κάθαρση και τιμωρία τής άκρας Δεξιάς.

Ας κόψουν λοιπόν τούς δεσμούς τους μέ τήν αστική τάξη. Είναι καιρός νά συγκεκριμενοποιήσουν τά αιτήματα τους και νά ανεβούν στήν εξουσία.

Σ'αυτή τήν θέση, δηλαδή εμπρός γιά κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, αντιτάσσεται ένα βασικό ερώτημα:

Αν τά κόμματα αυτά δημιουργήσουν κυβέρνηση, δέν θά υπάρξει κίνδυνος νέου πραξικοπήματος και νέας εξωτερικής εισβολής;

Σ'αυτό τό ερώτημα έχουμε νά αντιτάξουμε ένα άλλο: Πού κατέληξε η υποστήριξη τών κομμάτων αυτών στόν Μακάριο; Οπως όλοι γνωρίζουμε ούτε τό πραξικόπημα ούτε η εισβολή αποτράπηκαν. Τό ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ περιορίστηκαν απλώς στήν υποστήριξη του Μακαρίου αποφεύγοντας νά οργανώσουν τήν εργατική τάξη και τόν λαό γιά νά μήν "ερεθίσουν", όπως ισχυρίζονταν, τήν ΕΟΚΑ Β' και τούς Έλληνες Αξικούς. Βέβαια οι φασίστες δέν χρειάζονταν, όπως αποδείχτηκε, ιδιαίτερα "ερεθίσματα" γιά νά ξάνουν τό πραξικόπημα.

Σήμερα ο παγκόσμιος καπιταλισμός περνά τήν σοβαρότερη κρίση του μετά τόν 2ο παγκόσμιο πόλεμο.

Η κρίση αυτή εκφράστηκε και στήν Κύπρο μέ φοβερά έντονο τρόπο: Χρεωκοπία του Συνεργατισμού, συνεχής αύξηση τών τιμών, σταμάτημα τών δανίων, κίνδυνος μαζικών απολύσεων, φορολογικά μέτρα κλπ.

Η κυβέρνηση έφτασε στό σημείο νά απειλή ακόμα νά καταργήσει και πολλά από τά βασικά κεκτημένα τής εργατικής τάξης. Π.χ. αναστολή του (κουτσοιυρεμένου) τιμαριθμηκού

επιδόματος και απισύνδεση του από τὰ πετρελαιοειδή. Σέ τέτοιες περιόδους κρίσης τού συστήματος είναι πού χρειάζονται οι ατοί τήν φιοστική δεξιά. Η τελευταία θά κτυπίση κάθε εργάτη πού δέν θά δεχτεί παθητικά στίς πλάτες του τὰ βάρη τής κρίσης.

Είτε τό θέλουν τὰ κόμματα τής αριστεράς, είτε όχι, η ταξική πάλη θά εντεινεται. Οι απεργίες και οι εργατικοί αγώνες θά μπουν στήν ημερησία διάταξη. Η ταξική πάλη εξαρτάται κύρια από τήν αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας και όχι από τίς θελήσεις τής ηγεσίας τών κομμάτων πού αντιπροσωπεύουν κάθε τάξη.

Η ταξική αναμέτρηση είναι αναπόφευκτη. Απ' αυτήν θά βγή κάποια νικήτρια τάξη. Ας σεβαστούν λοιπόν τήν δύναμη τους τὰ κόμματα τής αριστεράς και ας ανεβούν στήν εξουσία. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος νά βγή νικήτρια από τήν αναμέτρηση η εργατική τάξη.

Βέβαια αναφαίροντας όλα αυτά αποδείξαμε ότι ο κίνδυνος πραξικοπήματος ή νέας εξωτερικής επεμβάσεως υπάρχει λίγο-πολύ ανεξάρτητα από τόν βαθμό υποχωρητικότητας τών κομμάτων (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ).

Δέν έχουμε όμως αναφερτή μέ πίο τρόπο τὰ κόμματα τής αριστεράς θά εμποδίσουν ένα νέο πραξικόπημα ή εισβολή.

Η δημιουργία ένοπλης λαικής πολιτοφυλακής μέ έλεγχο από τόν ίδιο τόν λαό, είναι ο μόνος τρόπος αντιμετώπισης τών κινδύνων πού απειλούν τήν εργατική τάξη και τόν λαό. Ο οπλισμένος εργάτης και αγρότης, ο οπλισμένος λαός έχουν τήν δύναμη νά τὰ βάλουν μέ οποιοδήποτε εχθρό τών λαικών συμφερόντων. Παράδειγμα τής κολοσσιαίας δύναμης τού λαού είναι τὰ πρόσφατα γεγονότα στό Ιράν. Ο Περσικός στρατός τού Σάχη, από τούς καλύτερα οπλισμένους στόν κόσμο, στάθηκε αδύναμος μπροστά στήν λαική ορμή.

ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ και Κυπριακό

Μιλήσαμε για την αναγκαιότητα της εξουσίας των κομμάτων της αριστεράς. Για να γίνει όμως τέτοιου είδους συνεργασία πρέπει τουλάχιστον τα κόμματα αυτά να συμφωνίσουν σε κάποιο πρόγραμμα. (Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι το κάθε κόμμα δεν έχει και το ανεξάρτητο πρόγραμμά του.)

Πιο πάνω έχουμε αναφερθεί σε μία σειρά αιτήματα που σε γενικές γραμμές το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ συμφωνούν. Παρ' όλα αυτά κάποιος θα μπορούσε να πη πως τα κόμματα αυτά διαφωνούν πάνω σε ένα πολύ βασικό ζήτημα, το Κυπριακό.

Κατά την γνώμη μας οι διαφορές τους δεν είναι τόσο μεγάλες όσο φαίνονται. Η ΕΔΕΚ προσπαθεί διαμέσου του Κυπριανού να πετύχει υποχωρήσεις από την πλευρά του Ντεκτάς. Το ΑΚΕΛ προσπαθεί να βρεί κάποιο άλλο δεξιό πατριώτη για να πετύχει διαμέσου του μια παρόμοια λύση με λιγότερες όμως υποχωρήσεις από τον Ντεκτάς.

Καθένα όμως κόμμα από τα δύο αμφισβήτησαν το δικαίωμα των αστών, Ε/Κ και Τ/Κ, να αποφασίζουν για τις τύχες των αντίστοιχων λαών.

Τα Ε/Κ αριστερά κόμματα πρέπει να προσπαθήσουν να διαμορφώσουν μια κοινή πολιτική με τα Τ/Κ αριστερά κόμματα την οποία να προωθήσουν από κοινού. Η κατάκτηση της εξουσίας από αυτά τα κόμματα στον Βορρά και στον Νότο θα διευκολύνει την προώθηση της κοινής πολιτικής Ε/Κ και Τ/Κ για λύση του Κυπριακού.

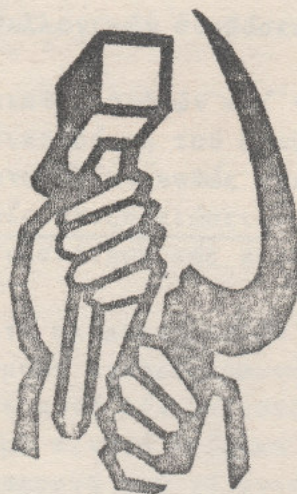
Καθήκοντα Αριστερής Κυβέρνησης

Τα κόμματα της αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ), πρέπει να αναιθούν στην εξουσία και να προωθήσουν τα δικά τους κοινά αιτήματα. Πιο κάτω θα απαριθμήσουμε τα πιο βασικά αιτήματα που κατά την γνώμη μας πρέπει να ικανοποιηθούν

έστω καί άν δέν προτείνονται όλα, αυτή τήν στιγμή, από τό ΑΚΕΑ καί τήν ΕΔΕΚ.

- 1) Οργάνωση ένοπλης λαικής πολιτιφυλακής.
- 2) Διάλυση τών βάσεων καί διώξιμο τής ξένης στρατιωτικής παρουσίας στόν Νότο. (Μιλούμε γι' αυτό τόν γεωγραφικό χώρο γιατί εκεί θά περιοριστούν οι εξουσίες τής κυβέρνησης. Ελπίζουμε καί αγωνιζόμαστε στόν βαθμό πού μπορούμε γιά παρόμοιες εξελίξεις στόν Βορρά.)
- 3) Αυξήσεις σέ όλα τά επίπεδα τών εργαζομένων καί ρύθμιση τών συλλογικών συμβάσεων σέ κοντινά χρονικά διαστήματα.
- 4) Ιουμισθία ανδρών καί γυναικών.
- 5) Κρατικοποίηση τού ξένου κεφαλαίου, τών ντόπιων καί ξένων μονοπωλίων καθώς καί τών τραπεζιτικών συγκροτημάτων χωρίς αποζημιώσεις.
- 6) Κρατικοποίηση τής εκκλησιαστικής γής καί περιουσίας.
- 7) Κινητή κλίμακα μισθών καί ωραρίων. Παρά τήν δήθεν τιμαριθμηκή αναπροσαρμογή τών μισθών, παρατηρούμε ότι η αύξηση αυτή δέν αντιστοιχεί στίς αυξήσεις τών τιμών. Όταν λέμε κινητή κλίμακα μισθών εννοούμε τιμαριθμηκή αναπροσαρμογή πού νά ανταποκρίνεται πλήρως στίς αυξήσεις τών τιμών. Κάθε άνθρωπος έχει τό δικαίωμα νά δουλέυει. Αν τό καπιταλιστικό σύστημα σέν μπορεί νά ικανοποιήση τό δικαίωμα του αυτό, φέρει ολοκληρωτικά τήν ευθύνη. Όταν λέμε κινιτή κλίμακα ωραρίων εννοούμε νά δίνεται δουλειά στους ανέργους μειώνοντας τίς ώρες εργασίας τών υπολοίπων εργατών χωρίς μείωση τών μισθών.
- 8) Διάλυση καί παραδειγματική τιμωρία τής φασιστικής ακροεξιάς.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ